

Five Feet Apart
Rachael Lippincott
Mikki Daughtry, Tobias Iaconis

Copyright pentru ediția originală în limba engleză © 2018 CBS Films, Inc.
Ediție publicată prin înțelegere cu Simon & Schuster Books For Young Readers,
un imprint al Simon & Schuster Children's Publishing Division

Toate drepturile rezervate
Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă în orice formă sau prin
orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare
sau folosind orice dispozitiv de stocare și recuperare a informației fără permisiunea
în scris din partea editurii.

Copyright fotografie copertă © 2019 CBS Films Inc.
Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

La cinci pași de tine
Rachael Lippincott
Mikki Daughtry, Tobias Iaconis

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Adriana Bădescu

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Justina Bandol
Corector: Emilia Achim
Prepress și copertă: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LIPPINCOTT, RACHAEL

La cinci pași de tine / Rachael Lippincott;
trad.: Adriana Bădescu - București: Litera, 2019

ISBN: 978-606-33-3691-1

I. Lippincott, Rachael

II. Bădescu, Adriana (trad.)

82-93-34=135.1

778.534.6

LA CINCI PAȘI DE TINE

RACHAEL LIPPINCOTT

cu MIKKI DAUGHTRY
și TOBIAS IACONIS

Traducere din limba engleză de
ADRIANA BĂDESCU

București
2019

CAPITOLUL 1

STELLA

Trasez cu degetul contururile desenului surorii mele – plămâni modelați dintr-o mare de flori. Petale erup pretutindeni pe marginile celor două ovale, în nuanțe de roz catifelat, alb intens și albastru floare de in, însă fiecare are ceva unic, o energie care îți dă impresia că va înflori la nesfârșit. Unele flori nu s-au deschis încă, și simt promisiunea vieții așteptând să se reverse din muguri sub greutatea degetului meu. Acestea sunt preferatele mele.

Mă întreb deseori cum ar fi să am plămâni atât de sănătoși. Atât de *vii*. Trag adânc aer în piept și-l simt forțându-se să intre și să-mi iasă din corp.

Părăsind ultima petală a ultimei flori, mâna îmi cade încet, și degetele mi se preling pe fundalul de stele, fiecare un punct de lumină pe care Abby l-a desenat ca pe o încercare distinctă de a surprinde infinitul. Îmi dreg glasul, iau mâna de pe desen și mă întind să iau de pe pat fotografia cu noi două. Zâmbete identice se ivesc de sub fularele de lână groasă, iar luminițele de sărbătoare din parc sclipesc deasupra noastră la fel ca stelele din desen.

Peisajul avea ceva magic. Aura difuză a stâlpilor de iluminat din parc, zăpada albă de pe ramurile copacilor, calmul tăcut al atmosferei. Aproape că am înghețat anul trecut, făcând fotografia aceea, dar așa era tradiția noastră. Eu și Abby, înfruntând frigul ca să mergem împreună să vedem luminițele de sărbătoare.

Întotdeauna fotografia îmi readuce în amintire senzațiile acelea: sentimentul că plec cu sora mea într-o aventură – doar noi două –, că lumea se întinde în fața noastră ca o carte deschisă.

Iau o piuneză și prind fotografia lângă desen, după care mă așez pe pat și-mi iau agenda și creionul de pe noptieră. Privirea îmi rătăcește spre lista cu lucruri de făcut pe care am scris-o dimineață, începând cu „1: Creează lista cu lucruri de făcut“, pe care am tăiat-o deja cu satisfacție, și până la: „22: Cugetă la viața de dincolo“. Numărul 22 e, probabil, cam prea ambițios pentru o după-amiază de vineri, dar cel puțin deocamdată pot să tai și numărul 17, „Decorează-ți pereții“. Mă uit prin camera mai înainte anostă, pentru personalizarea căreia am muncit aproape toată dimineața și ai cărei pereți sunt acum împodobiți cu operele de artă pe care mi le-a dat Abby în decursul anilor, frânturi de culoare și de viață fășnind de pe pereții de un alb clinic – fiecare, produs al unei alte vizite la spital.

Eu cu o perfuzie în braț, cu punga ei doldora de fluturi de culori, forme și mărimi diferite. Eu cu o sondă nazală, al cărei fir răsucit schițează semnul infinitului. Eu cu nebulizatorul, din care ies vapori sub forma unui halo încețoșat. Apoi, cea mai delicată, o tornadă de stele palide, pe care a desenat-o ea la prima mea internare aici.

Nu e la fel de bine realizată ca lucrările ei de mai târziu, dar, într-un fel, asta mă face s-o îndrăgesc și mai mult.

Și imediat sub această energie vibrantă se află... grămada mea de echipamente medicale, chiar lângă un scaun de spital hidos, din piele sintetică – dotare standard a fiecărei rezerve de aici, de la Saint Grace. Mă uit neliniștită la suportul gol pentru perfuzie, știind că până la prima dintre numeroasele mele reprize de antibiotic ale lunii care urmează mai sunt doar o oră și nouă minute. Ce noroc pe mine!

– *Aici e!* se aude o voce în fața camerei mele.

Mă uit la ușa care se întredeschide încet și la cele două chipuri familiare care apar în cadrul ei. Camila și Mya m-au vizitat aici de o mie de ori în ultimii zece ani, și tot nu sunt în stare să ajungă din hol în rezerva mea fără să ceară îndrumări tuturor persoanelor din clădire.

– Ați greșit camera, spun și zâmbesc văzând pe fețele lor o expresie de ușurare evidentă.

Mya râde și deschide ușa larg.

– Ar fi fost perfect posibil. Spitalul ăsta e un labirint!

– Fetelor, cred că abia așteptați, nu? le întreb și mă reped să le îmbrățișez pe amândouă.

Camila face un pas în spate ca să se uite la mine bosumflată. Părul ei castaniu-închis pare să i se pleoștească odată cu ea.

– A doua excursie la rând fără tine.

Adevărat. Nu e prima dată când fibroza chistică mă împiedică să merg într-o excursie cu școala, într-o vacanță însoțită sau la vreun alt eveniment școlar. În cam șaptezeci la sută din timp, viața

mea decurge în mare parte normal. Mă duc la școală, mă distrez cu Mya și Camila, lucrez la aplicația mea... Atâta că fac toate astea cu doi plămâni slab funcționali. Dar în restul timpului, FC îmi controlează viața. Altfel spus, când sunt nevoită să vin la spital pentru o recalibrare, ratez chestii de genul unei excursii cu școala la muzeul de artă sau – ca acum – tabăra din ultimul an de liceu, la Cabo.

De data asta recalibrarea e legată de faptul că am nevoie să fiu îndopată cu antibiotice ca să scap în sfârșit de o febră și de o durere în gât care nu se dau duse. Plus că funcția plămânilor mi se deteriorează rapid.

Mya se așază pe patul meu, oftând dramatic și lăsându-se pe spate.

– Durează numai două săptămâni. Ești sigură că nu poți să vii?

E ultima tabără din liceu, Stella!

– Sunt sigură, replic ferm, iar ele știu că vorbesc serios.

Suntem prietene încă din gimnaziu, și amândouă s-au convins că, atunci când se pune problema planurilor, ultimul cuvânt îl are boala mea.

Nu că n-aș vrea să mă duc. Numai că, pur și simplu, e o chestiune de viață și de moarte – literal. Nu pot să merg la Cabo – sau oriunde altundeva – și să risc să nu mă mai întorc. Nu le pot face asta părinților mei. Nu acum.

– Dar anul ăsta ai fost șefa comitetului de planificare! Nu-i poți convinge să-ți amâne tratamentele? Nu vrem să rămâi singură aici, spune Camila dând din mână spre camera pe care mi-am decorat-o cu atâta meticulozitate.

Clatin din cap.

– Dar vom fi împreună în vacanța de primăvară! Și n-am ratat niciun „weekend cu prietenele“ din clasa a opta, când am avut răceala aia! le spun și zâmbesc plină de speranță, privind când la una, când la cealaltă.

Niciuna nu-mi întoarce însă zâmbetul. Preferă să mă privească de parcă tocmai le-aș fi asasinat cățelușul preferat.

Observ că amândouă au adus pungi cu costume de baie, așa cum le rugasem, și i-o iau din mână Camilei, într-o încercare disperată de a schimba subiectul.

– Oho, mai multe costume de baie! Trebuie să le alegem pe cele mai potrivite!

Cum eu n-o să mă bronzez sub soarele cald de la Cabo într-un costum care să-mi placă, mi-am zis că aș putea cel puțin s-o fac prin intermediul prietenelor mele, ajutându-le să le aleagă pe ale lor.

Asta le atrage atenția. Răsturnăm nerăbdătoare pungile pe pat, creând o harababură de flori, buline și dungi fluorescente.

Cercetez grămada de costume a Camilei și iau unul roșu, care e ceva între un chiloțel și o sfornică și despre care știu fără nicio îndoială că i l-a dat sora ei mai mare, Megan.

Îl arunc spre ea.

– ăsta. Ți se potrivește perfect.

Ea face ochii mari și și-l pune în dreptul taliei, ridicându-și pe nas, surprinsă, ochelarii cu ramă subțire.

– Păi, părțile nebronzate o să fie senzaționale...

– Camila, o întrerup luând din grămadă un bikini cu dungi albe și albastre despre care îmi dau seama că-i va veni ca o mânășă. Glumeam! ăsta e numai bun.

Mă privește ușurată, luându-mi-l din mână. Îmi îndrept atenția spre teancul Myei, numai că ea e ocupată să scrie un SMS, așezată în scaunul verde din colț, cu un zâmbet larg pe față.

Aleg un costum întreg pe care-l are de la cursurile de înot din clasa a șasea și i-l arăt cu o strămbătură.

– Cum ți se pare ăsta, Mya?

– Grozav. Îmi place la nebunie, răspunde ea tastând în viteză.

Camila pufnește; își îndeasă costumele înapoi în pungă și-mi oferă un zâmbet șiret.

– Mason și Brooke se despart, zice ea în chip de explicație.

– Ah, Doamne! Nu mai spune!

Asta da veste! O veste *super*.

Mă rog, nu pentru Brooke. Dar Mya e topită după Mason încă de la cursul de engleză al doamnei Wilson, din clasa a zecea, așa că tabăra asta îi oferă șansa să iasă în sfârșit la înaintare.

Mă necăjește faptul că nu voi fi și eu acolo s-o ajut să pună la punct un plan în zece pași pentru o idilă spumoasă à la Cabo cu Mason.

Mya își lasă telefonul din mână și ridică din umeri nonșalantă, ridicându-se și prefăcându-se că admiră câteva dintre exponatele de pe pereți.

– Nu-i mare chestie. Ne întâlnim cu el și cu Taylor la aeroport mâine-dimineață.

Îi arunc o privire exasperată, iar ea zâmbeste deodată cu gura până la urechi.

– Da, bine, e mare chestie!

Ne extaziem toate, iar eu ridic în aer un adorabil costum de baie întreg, cu buline, super-vintage, croit exact pentru ea. Mya înclină din cap, îl înșfacă și apoi și-l pune în față.

– Speram *din tot sufletul* să-l alegi pe ăsta.

Mă uit și o văd pe Camila privindu-și nerăbdătoare ceasul, fapt care nu mă miră. E o adevărată campioană la trasul de timp și probabil că nici n-a început să-și facă bagajele pentru Cabo.

Mă rog, exceptând costumul de baie.

Își dă seama că am văzut-o și zâmbeste stânjenită.

– Trebuie să mă duc să-mi cumpăr prosop de plajă pentru mâine.

Tipic pentru ea!

Mă ridic, și inima mi se strânge în piept la gândul că vor pleca, dar nu vreau să le mai rețin.

– Deci înțeleg că trebuie s-o ștergeți acum. La urma urmei, aveți avion mâine cu noaptea-n cap.

Mya privește în jur cu o expresie tristă, iar Camila răsucesce amărâtă punga cu costume de baie. Purtarea lor face ca despărțirea să fie și mai dificilă decât credeam. Îmi înghit sentimentul de vinovăție și iritarea care mă cuprind. Doar nu ele ratează ultima tabără din liceu, de la Cabo! Cel puțin, ele vor fi acolo împreună.

Le dăruiesc câte un zâmbet larg și le trag spre ușă după mine. Mă dor obrazii de atâta veselie forțată, dar nu vreau să le stric ziua.

– O să-ți trimitem o grămadă de fotografii, bine? zice Camila în timp ce mă îmbrățișează.

– Așa să faceți! Photoshopați-mă și pe mine în câteva, îi spun Myei, care e maestră în Adobe. Nici n-o să mai știți că n-am fost și eu acolo!

Toate zăbovesc puțin în pragul ușii, așa că dau ochii peste cap cu un aer exasperat și le împing afară din rezervă.

– Ștergeți-o de aici! Și să vă distrați!

– Te iubim, Stella! mai strigă în vreme ce se îndepărtează.

Mă uit după ele și le fac cu mâna până când buclele săltărețe ale Myei îmi dispar din vedere. Dintr-odată, tot ce-mi doresc e să pot să plec cu ele, să mă duc să-mi fac și eu bagajele, în loc să stau să despachetez.

Zâmbetul mi se șterge când închid ușa și văd, prinsă cu grijă pe spatele ei, vechea fotografie de familie.

A fost făcută cu câteva veri în urmă pe veranda casei noastre, la un grătar de 4 iulie. Eu, Abby, mama și tata, toți îndreptând zâmbete aiurite spre aparatul foto. Mă inundă dorul de casă și aud parcă trosnetul lemnului șubred al treptelor care scârțâie sub noi, în vreme ce râdem și ne strângem unii în alții pentru poză. Mi-e dor de senzația aceea. Toți împreună, fericiți și sănătoși. În cea mai mare parte.

Chestia asta nu mi-e de niciun ajutor. Oftez și trag de mine să mă întorc spre căruciorul cu medicamente.

Sinceră să fiu, îmi place aici – e casa mea departe de casă încă de la șase ani –, așa că nu mă deranjează când trebuie să vin. Îmi fac tratamentele, îmi iau medicamentele, îmi controlez greutatea cu milkshake-uri, le văd pe Barb și Julie și pe urmă plec până la următorul acces. Simplu ca bună ziua. Numai că de data asta sunt neliniștită, agitată chiar. Fiindcă, în loc să vreau doar să mă însănătoșesc, acum *am nevoie* să mă însănătoșesc. De dragul părinților mei.

Fiindcă au stricat totul divorțând. Și, după ce s-au pierdut unul pe altul, n-o să poată suporta să mă piardă și pe mine. Știu asta.

Dar, dacă reușesc să mă însănătoșesc, poate că...

Dar să luăm lucrurile pe rând. Mă duc la rezervorul de oxigen din perete, verific încă o dată că debitul e reglat cum trebuie și ascult fâșâitul constant al oxigenului emanat, după care îmi trag tubul pe după urechi și-mi fixează în nas duzele sondei. Oftez, mă așez pe bine cunoscută saltea inconfortabilă a patului de spital și trag adânc aer în piept.

Iau agenda și citesc următorul articol din listă, ca să-mi fac de lucru: „18: Înregistrează un clip video.“

Îmi iau creionul și-i rod capătul în timp ce mă gândesc, uitându-mă la cuvintele pe care le-am scris ceva mai devreme. În mod bizar, a cugeta la viața de dincolo pare acum ceva mai ușor de făcut.

Dar lista e listă, așa că răsufliu adânc, mă întorc spre noptieră să-mi iau laptopul și mă așez cu picioarele încrucișate pe pledul nou, cu model floral, pe care l-am luat ieri de la Target în vreme ce Mya și Camila își cumpărau haine pentru Cabo. Nici măcar n-aveam nevoie de el, însă, văzând cât de entuziaste erau în dorința de a mă ajuta să-mi aleg ceva pentru șederea în spital, nu m-a lăsat inima să nu-l cumpăr. Bine cel puțin că se asortează oarecum cu pereții, așa viu colorat cum e.

Răpăi cu degetele pe tastatură și mă uit la reflexia mea în ecranul laptopului, care prinde viață. Mă încrunt văzând ciufuleala de păr lung, castaniu, și încerc să-l domolesc puțin trecându-mi degetele prin el iar și iar. Frustrată, îmi smulg elasticul de pe încheietura

mâinii și-mi încropesc un coc dezordonat, în încercarea de a arăta cât de cât prezentabilă pentru clipul video. Iau de pe noptieră exemplarul din *Programare în Java pentru telefoane Android* și-l pun sub laptop, ca să nu mi se vadă chiar toată partea de sub bărbie și să par măcar vag atrăgătoare în filmuleț.

Intru în nou-creatul meu cont YouTube live, ajustez camera web și mă asigur că intră în cadru și desenul cu plămâni al lui Abby, chiar în spatele meu.

E fundalul perfect.

Închid ochii și trag adânc aer în piept, auzind șuierul familiar al plămânilor mei, care încearcă disperată să se umple cu aer prin oceanul de mucus. Răsufliu apoi lent, îmi pun pe față un zâmbet larg, de felicitare de Crăciun, deschid ochii și apăs tasta Enter, ca să încep filmarea.

– Bună, dragilor! Profitați toți de Black Friday? Eu am tot așteptat zăpada care n-a venit!

Privesc în colțul ecranului și întorc camera web spre fereastră, spre cerul cenușiu și copacii de afară, goi și desfrunziți. Surâd în timp ce contorul Livestream trece frumuseț de o mie – o frântură din cei 23 940 de abonați YouTube care intră pe canalul meu ca să vadă cum mai merge lupta mea cu fibroza chistică.

– Deci aș putea să mă pregătesc să urc în avionul de Cabo pentru ultima tabără din liceu, dar, în loc de asta, o să-mi petrec vacanța în casa mea departe de casă, grație unei ușoare dureri în gât.

Plus o febră turbulentă. Gândul îmi zboară la momentele în care mi-a fost luată temperatura când m-am internat, de dimineață, la

cifrele pâlânde de pe termometru, care arătau un alarmant 39,5. Dar nu vreau să pomenesc despre asta în clipul video, fiindcă mai târziu sigur o să-l vadă și părinții mei.

Și, din câte știi ei, am doar o răceală rebelă.

– Cine are nevoie de două săptămâni întregi de soare, cer senin și plajă, când te poți bucura de o lună de lux chiar la tine acasă? Enumăr facilitățile, socotindu-le pe degetele de la mână: Să vedem... Am portar douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, budincă de ciocolată la discreție și serviciu de spălătorie. A, și Barb a convins-o pe doamna doctor Hamid să-mi dea voie ca de data asta să-mi țin în rezervă toate medicamentele și dispozitivele! Ia uitați-vă!

Rotesc camera web spre grămada de echipamente medicale și apoi spre căruciorul cu medicamente de alături, pe care le-am aranjat deja într-o perfectă ordine alfabetică și cronologică după dozajul indicat – asta după ce am introdus dozajul în aplicația pe care am creat-o. Și care e în sfârșit gata de testare!

Ăsta era numărul 14 pe lista cu lucruri de făcut pentru azi, și sunt destul de mândră de felul în care mi-a reușit.

Computerul îmi puipe când încep să curgă comentariile. Văd unul în care e menționat numele lui Barb însoțit de câteva inimioare. E preferata publicului, așa cum e și a mea. Ea se ocupă de terapia mea respiratorie încă de când am venit aici prima dată, acum mai bine de zece ani, și ne strecoară bomboane mie și celorlalți pacienți cu fibroză chistică, de pildă, partenerului meu de boacăne, Poe. Ne ține de mână chiar și în cele mai teribile crize de durere, de parcă accesele ar fi o nimica toată.